

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 226.912 van 27 maart 2014
in de zaak A. 209.378/XIV-35.068**

In zake : 1. XXX
 2. XXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Sylvie Micholt
 kantoor houdend te 8000 Brugge
 Maria van Bourgondiëlaan 7B
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding
kantoor houdend te 1000 Brussel
Antwerpsesteenweg 59 B
alwaar woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 9 juli 2013, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 105.728 van 24 juni 2013 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 9803 van 24 juli 2013 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekers hebben een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoekers hebben een verzoek tot voortzetting van de procedure teneinde te worden gehoord ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 12 februari 2014 om 10.30 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Meggie Decroock, die loco advocaat Sylvie Micholt verschijnt voor de verzoekers, en advocaat Lore Van De Putte, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Robert Vander Elstraeten heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 9 januari 2013 een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) van de verzoekers ongegrond wordt verklaard.

Op 7 februari 2013 stellen de verzoekers tegen die beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. Met een arrest van 24 juni 2013 verklaart de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tot nietigverklaring niet-ontvankelijk bij gebrek aan belang omdat de als synthesesamenvatting neergelegde akte van de verzoekers niet voldoet aan de definitie van dit begrip in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoekers werpen in een eerste middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhalen, de schending op van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet, van het recht van verdediging, van de hiërarchie der rechtsnormen en van “de rechtsregels die de jurisdictionele motiveringsplicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege beheersen”.

In een eerste onderdeel citeren de verzoekers artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en stellen zij vast dat de wet geen enkele sanctie voorziet indien niet zou worden voldaan aan “het samenvatten” van de rechtsmiddelen. In de voorbereidende werken wordt niet gerept over het sanctioneren van verzoekers die de rechtsmiddelen niet “samenvatten” in een synthesesmemorie. Met zijn arrest nr. 220.072 van 28 juni 2012 heeft de Raad van State in een gelijkaardige zaak besloten dat geen sanctie in de wet werd voorzien noch dat de wetgever zulks zou hebben bedoeld. Volgens de verzoekers is de meerwaarde van een synthesesmemorie dubbel omdat deze hen de mogelijkheid geeft om enerzijds bepaalde middelen niet meer aan te houden en anderzijds te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wensen aan te houden. De herinvoering van de synthesesmemorie komt tegemoet aan het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 88/2012 van 12 juli 2012, om een verzoeker de mogelijkheid te bieden dienstig te repliceren op de argumenten van de verwerende partij. Uit de voorbereidende werken kan niet worden afgeleid dat de meerwaarde in een samenvatting van de middelen ligt noch dat dergelijke samenvatting op straffe van niet-ontvankelijkheid is vereist. De verzoekers stellen dat de enige sanctie van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet erin bestaat dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel en alleen uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie en dus geen aandacht hoeft te besteden aan middelen of argumenten die niet meer in deze synthesesmemorie voorkomen. Enkel indien een verzoeker geen synthesesmemorie zoals bedoeld in het vijfde lid van die bepaling heeft ingediend, kan het ontbreken van het vereiste belang worden vastgesteld.

In een tweede onderdeel laten de verzoekers gelden dat het gebrek aan samenvattend karakter van de synthesesemorie niet van openbare orde is en dus niet ambtshalve zonder mogelijkheid tot repliek door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan worden opgeworpen.

In een derde onderdeel zetten de verzoekers uiteen dat zij voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder meer de schending van artikel 3 van het EVRM hadden opgeworpen. Grondrechten staan bovenaan in de hiërarchie der rechtsnormen. De interpretatie volgens dewelke de eventuele sanctie van artikel 39/81, zesde lid, van de Vreemdelingenwet zich opdringt indien wordt vastgesteld dat een synthesesemorie met een letterlijke herhaling van een middel geen “memorie is waarin alle middelen worden samengevat”, vormt een schending van de hiërarchie der rechtsnormen. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist immers een effectief rechtsmiddel en een recht op een effectief hoger beroep voor een nationale instantie. De verzoekers beschouwen het afwijzen van hun vordering wegens een vermeend gebrek aan belang als het zoeken naar spijkers op laag water om zoveel mogelijk beroepen van vreemdelingen te kunnen afwijzen op grond van technische en administratieve redenen. Dit is in strijd met de ratio legis van een hoge vorm van rechtsbescherming die niet “op een buitensporig restrictieve of formalistische wijze mag worden beperkt”.

In een vierde onderdeel verwijzen de verzoekers naar de definitie van het woord “samenvatting”. Volgens hen betekent “samenvatten” niet per se dat de rechtsmiddelen “in het kort” moeten worden weergegeven. De verzoekers achten de interpretatie dat een samenvatting geen letterlijke herhaling van de middelen zou mogen zijn, in strijd met de wet, de parlementaire voorbereiding en het hoger genoemde arrest van het Grondwettelijk Hof.

In een vijfde onderdeel stellen de verzoekers dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen inmiddels heeft beslist de onduidelijke brief met een “vraag tot synthesesemorie”, zoals aan henzelf gestuurd, te vervangen door een schrijven inzake de “mogelijkheid tot het indienen van een synthesesemorie”. Een “mogelijkheid” is een veel vrijblijvender omschrijving dan een “vraag”. De verzoekers besluiten dat het disproportioneel is het beroep van een vreemdeling af te wijzen wegens gebrek aan belang, enkel en alleen omdat de argumenten van het inleidend verzoekschrift integraal worden herhaald.

Beoordeling

5.1. In het oorspronkelijke artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet, ingevoegd door de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, werd voor het verloop van de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel verwezen naar de bepalingen betreffende de gewone en de versnelde procedure voor de beroepen met volle rechtsmacht.

Met de wet van 4 mei 2007 tot wijziging van de artikelen 39/20, 39/79 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen werd in de annulatieprocedure de verplichting ingevoerd om een “repliekmemorie” in te dienen als antwoord op de nota van de verwerende partij, bij gebreke waaraan het ontbreken van het vereiste belang zou worden vastgesteld.

Die verplichting om een repliekmemorie in te dienen werd met artikel 44 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) afgeschaft. De wetgever beoogde aldus de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen. (Parl. St. Kamer, 2010-11, DOC 53 0772/001, 22-23) In de plaats van de verplichte repliekmemorie, werd slechts voorzien in de mogelijkheid voor de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter in vreemdelingenzaken om de neerlegging van een “synthesememorie”, in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet gedefinieerd als “een memorie waarin de verzoekende partij al haar argumenten op een rij zet”, te bevelen “indien hij na ontvangst van de nota met opmerkingen van oordeel is dat de juridische complexiteit van de zaak de neerlegging vereist van een synthesememorie”. Er werd dan enkel op basis van de synthesememorie uitspraak gedaan, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft. Indien de synthesememorie niet tijdig werd ingediend, werd het ontbreken van het vereiste belang vastgesteld.

Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 88/2012 van 12 juli 2012 over de afschaffing van de mogelijkheid van een synthesememorie voor de verzoekers in de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geoordeeld dat deze maatregel “aanzienlijk afbreuk (doet) aan de rechten van verdediging van die categorie van de verzoekers” vermits de mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren inhoudt “dat

de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is genomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten, die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren”. Derhalve heeft het Grondwettelijk Hof artikel 44, 3°, van de wet van 29 december 2010 (II) vernietigd en daarbij gesuggereerd dat “het doel inzake versnelling en vereenvoudiging van de procedure bovendien voldoende (zou) kunnen worden verwezenlijkt zonder dezelfde aantasting van de grondrechten van de verzoekers met zich mee te brengen, door de verplichting om een repliekmemoirie neer te leggen af te schaffen, maar, met inachtneming van een bepaalde termijn, de verzoekende partij de mogelijkheid te laten om een dergelijke memoirie neer te leggen indien zij zulks nuttig acht”.

Na die vernietiging wordt met de artikelen 2 en 3 van de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie vanaf 1 januari 2013 opnieuw de mogelijkheid voor de verzoekers ingevoerd om in de annulatieprocedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een synthesesmemoirie in te dienen. Meer bepaald worden met artikel 2 van deze wet in artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet het derde, vierde en vijfde lid als volgt vervangen:

“In afwijking van het eerste lid en indien artikel 39/73 niet wordt toegepast, zendt de griffie zodra het nuttig is, desgevallend een afschrift van de nota met opmerkingen aan de verzoekende partij en stelt deze tevens in kennis van de neerlegging ter griffie van het administratief dossier.

De verzoekende partij beschikt, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van acht dagen om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesmemoirie wenst neer te leggen. Indien de verzoekende partij geen kennisgeving heeft ingediend binnen deze termijn, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij tijdig een kennisgeving heeft ingediend dat zij een synthesesmemoirie wenst neer te leggen, beschikt zij, te rekenen vanaf de in het derde lid bedoelde kennisgeving, over een termijn van vijftien dagen om een synthesesmemoirie neer te leggen waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat.

Indien de verzoekende partij geen synthesesmemoirie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend, doet de Raad nadat de partijen die daarom verzocht hebben gehoord zijn, onverwijld uitspraak, waarbij het ontbreken van het vereiste belang wordt vastgesteld.

Indien de verzoekende partij een synthesesmemoirie, zoals bedoeld in het vijfde lid, heeft ingediend binnen de voorziene termijn, doet de Raad uitspraak op basis van de synthesesmemoirie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60.

Indien de verzoekende partij tijdig een synthesesememorie heeft ingediend of de griffie in kennis heeft gesteld dat zij geen synthesesememorie indient, wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.”

Het huidige cassatieberoep heeft betrekking op de toepassing van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet in deze laatste vorm.

5.2. In het bestreden arrest wordt gesteld dat de verzoekers in de “synthesesememorie” het middel integraal hernemen zoals uiteengezet in het inleidende verzoekschrift, dat het letterlijk hernemen van het middel niet als een samenvatting kan worden beschouwd en dat de door de verzoekers als “synthesesememorie” neergelegde akte niet voldoet aan de wettelijke definitie van dit begrip in artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet.

Artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet omschrijft de synthesesememorie als een processtuk “waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”. Het begrip “samenvatten” kan worden gedefinieerd als het in het kort weergeven of herhalen. Het loutere hernemen van de middelen, zonder meer, kan daarentegen niet als het samenvatten ervan in de zin van de voornoemde bepaling worden beschouwd. In de verantwoording voor amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat tot artikel 2 van de wet van 31 december 2012 aanleiding heeft gegeven, wordt er betreffende de meerwaarde van een synthesesememorie op gewezen dat “het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten”. De meerwaarde van een samenvatting werd dus uitdrukkelijk aangehaald. In die verantwoording wordt verder beklemtoond dat de voorgestelde aanpassing “opnieuw bijdraagt tot de verkorting van de asiel- en migratieprocedure”. (Parl. St. Kamer, 2012-13, DOC 53 2572/002, 6-7) Aldus wordt de bedoeling van de wetswijziging van 29 december 2010 herhaald, namelijk de annulatieprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te vereenvoudigen en te versnellen.

In dit verband kan ook worden gewezen op het verschil met artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet in zijn vroegere vorm. De wijziging door de wet van 4 mei 2007 tot wijziging van de artikelen 39/20, 39/79 en 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en

de verwijdering van vreemdelingen voorzag enkel een “repliekmemorie”, doch er was geen sprake van een synthese of een samenvatting. De wetgever van 29 december 2010 stelde vast dat de middelen uit het verzoekschrift meestal louter werden gekopieerd in de repliekmemorie, zodat deze laatste in vele gevallen een overtoollig procedurestuk was geworden dat de rechtspleging nodeloos vertraagde en zowel voor de partijen als voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor een administratieve overlast zorgde. (Parl. St. Kamer, 2010-11, DOC 53 0772/001, 22-23)

Uit de ontstaansgeschiedenis van artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet en de sedert de wetswijziging van 31 december 2012 uitdrukkelijk gestelde vereiste van een samenvatting van de middelen, blijkt aldus dat een loutere herhaling van of een verwijzing naar de oorspronkelijke middelen niet volstaat in de synthesesememorie.

De verzoekers verwijzen naar ‘s Raads arrest nr. 220.072 van 28 juni 2012 om te stellen dat een herhaling van de middelen in de synthesesememorie wel zou volstaan. Artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet, zoals het in dat arrest werd onderzocht, voorzag echter niet de vereiste van een samenvatting in de definitie van het begrip “synthesesememorie” noch een sanctie voor het ontbreken van een samenvatting van de middelen. Op dat ogenblik werd als vereiste enkel gesteld dat een verzoekende partij in de synthesesememorie “al haar argumenten op een rij zet” en bestond de enige sanctie erin dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak doet op basis van die synthesesememorie. Na dit arrest is de wetswijziging van 31 december 2012 tot stand gekomen waarin de uitdrukkelijke vereiste van een “samenvatting” juist wel werd gesteld. Om die reden kan niet dienstig naar het voornoemde arrest van de Raad van State worden verwezen om aan te voeren dat een loutere herhaling van de middelen thans nog steeds zou volstaan.

Indien een verzoeker niet wenst te repliceren op het verweer dat in de nota met opmerkingen tegen zijn middelen wordt gevoerd en evenmin voornemens is bepaalde middelen of onderdelen uit het verzoekschrift te laten vallen, kan hij volstaan met de mededeling binnen de acht dagen na de kennisgeving door de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van de neerlegging van het administratief dossier dat hij geen synthesesememorie wenst in te dienen. Indien een verzoeker in die omstandigheden toch vraagt om een synthesesememorie in te dienen en hij zich vervolgens in die synthesesememorie beperkt tot het loutere herhalen van de middelen uit het verzoekschrift, handelt hij dilatoir.

Op die wijze verlengt hij immers nodeloos de behandelingsduur van zijn zaak en vergroot hij de administratieve last voor de partijen en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft op wettige wijze besloten dat het letterlijk hernemen van de middelen niet als een samenvatting kan worden beschouwd en dat de door de verzoekers neergelegde akte, waarvan niet wordt betwist dat zij uitsluitend een herhaling van de middelen bevatte, niet aan de definitie van artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet voldeed. Al komt het de Raad van State als administratieve cassatierechter niet toe in de plaats van de feitenrechter te oordelen of een bepaalde memorie een samenvatting, laat staan een voldoende samenvatting, vormt, hij kan wel vaststellen dat die memorie, waarvan de eerste rechter stelt dat het om een loutere herneming van het middel uit het inleidend verzoekschrift gaat, niet aan artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet beantwoordt vermits hij geen samenvatting van het middel of een repliek op de nota van de verwerende partij bevat. Het eerste en het vierde onderdeel van het eerste middel zijn in die mate ongegrond.

5.3. De vereiste van een samenvatting van de middelen als bedoeld in artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet vormt geen ongeoorloofde beperking van het recht op een effectief rechtsmiddel of van het recht op een effectief hoger beroep voor een nationale instantie, als bedoeld in artikel 13 van het EVRM.

Het doel van de bewuste nationale regelgeving is een snelle en efficiënte afhandeling van de annulatieberoepen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daardoor wordt de toegang voor de verzoekers tot de rechter niet disproportioneel verminderd. De verzoekers hebben immers de keuze tussen het afzien van de mogelijkheid om een synthesesmemorie in te dienen, waardoor uitspraak zal worden gedaan over hun middelen zoals uiteengezet in hun verzoekschrift tot nietigverklaring, of het gebruikmaken van de mogelijkheid om een synthesesmemorie in te dienen, waarbij zij echter aan de voorwaarde van het samenvatten van de middelen dienen te voldoen. In het licht van de keuzemogelijkheid waarover de verzoekers beschikken en de doelstellingen van de wetgever, kan deze laatste voorwaarde niet als een overdreven formaliteit worden beschouwd. Het derde onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

5.4. De verzoekers geven niet aan welke rechtsregel met het bestreden arrest zou zijn geschonden doordat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de formulering van

de brief van de griffie betreffende de vraag of de mogelijkheid om een synthesesmemorie in te dienen zou hebben gewijzigd. De door de verzoekers aangehaalde algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest. In de mate dat de verzoekers kritiek uitbrengen op de aan hen gerichte brief van de griffie van 15 maart 2013, betreft het geen kritiek op het bestreden arrest. Bovendien wordt in deze brief meegedeeld dat de verzoekers over een termijn van 8 dagen beschikken om de griffie in kennis te stellen of zij al dan niet een synthesesmemorie wensen in te dienen en dat zij, als zij de griffie tijdig in kennis hebben gesteld van hun wens om een synthesesmemorie neer te leggen, over een termijn van 15 dagen beschikken om een synthesesmemorie waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat, neer te leggen. De kritiek van de verzoekers als zou in die brief een “gebiedende vraag” zijn geformuleerd om een synthesesmemorie neer te leggen, mist feitelijke grondslag. Het vijfde onderdeel van het eerste middel is niet-ontvankelijk, minstens ongegrond.

5.5. In het bestreden arrest wordt, na te hebben besloten dat de als “synthesesmemorie” neergelegde akte van de verzoekers niet aan de definitie van artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet voldoet, overeenkomstig het zesde lid van dat artikel het ontbreken van het vereiste belang bij het beroep tot nietigverklaring vastgesteld.

Anders dan de verzoekers voorhouden, gaat het daarbij niet om het opwerpen van een nieuw middel door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, doch om de toepassing van een (mogelijke) sanctie. Uit het proces-verbaal van de openbare terechtzitting van de IIde kamer van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 23 mei 2013 blijkt dat de waarnemende kamervoorzitter er onder meer op heeft gewezen dat de synthesesmemorie van de verzoekers “geen samenvatting van de middelen bevat, enkel een letterlijke weergave van het verzoekschrift”, dat hij “hiermee de ontvankelijkheid van het beroep in vraag (stelt)” en dat de verzoekers daarop onder meer hebben geantwoord “dat alle elementen van het verzoekschrift belangrijk zijn en dat de (samenvattende memorie) als een samenvatting dient beschouwd te worden”. De verzoekers hebben dus de kans gekregen zich tegen de eventuele verwerping van hun beroep tot nietigverklaring te verweren, zij tonen niet aan dat hun recht van verdediging wat dat betreft zou zijn geschonden. Het tweede onderdeel van het eerste middel is ongegrond.

5.6. De sanctie van het verlies van het vereiste belang op grond van artikel 39/81, zesde lid, van de Vreemdelingenwet geldt indien een verzoeker niet tijdig een

synthesememorie indient wanneer hij het voornemen daartoe heeft uitgedrukt of, uiteraard, wanneer hij niet tijdig heeft geantwoord of hij al dan niet een synthesememorie wenst neer te leggen. Deze sanctie geldt echter niet indien een verzoeker tijdig een memorie indient die niet beantwoordt aan de definitie van een synthesememorie omdat hij beperkt is tot een loutere herhaling van de middelen uit het inleidend verzoekschrift. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermocht derhalve niet op grond van de vaststelling dat de synthesememorie van de verzoekers geen samenvatting van de middelen bevatte, het ontbreken van het vereiste belang in hoofde van de verzoekers vaststellen.

Al is het eerste onderdeel van het eerste middel in die mate gegrond, de cassatie van het bestreden arrest op grond daarvan kan de verzoekers geen voordeel opleveren. Uit de behandeling van de overige onderdelen van het middel blijkt immers dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zeker en op wettige wijze heeft vastgesteld dat de memorie waarin de verzoekers slechts letterlijk het middel uit het inleidende verzoekschrift hernemen, niet aan de in artikel 39/81, vijfde lid, van de Vreemdelingenwet gegeven definitie van een synthesememorie voldoet. Hieruit volgt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, na gebeurlijke cassatie van het bestreden arrest, op grond van die vaststelling het beroep van de verzoekers opnieuw zou moeten verwerpen, evenwel zonder te verwijzen naar het ontbreken van het vereiste belang. In die omstandigheden hebben de verzoekers geen belang bij het eerste onderdeel van het eerste middel, dat in die mate dus niet-ontvankelijk is.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

6. De verzoekers werpen in een tweede middel, dat zij in de memorie van wederantwoord herhalen, de schending op van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van het gelijkheids- en het non-discriminatiebeginsel, van de hiërarchie der rechtsnormen en van “de rechtsregels die de jurisdictionele motiveringsplicht van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege beheersen”.

Zij voeren aan dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het voorbije jaar reeds talrijke dossiers ten gronde heeft beoordeeld waarbij evenzoveel synthesememories met een letterlijke herneming van de inhoud van het inleidende verzoekschrift

waren neergelegd. Er nu in een volstrekt gelijkaardige zaak anders over oordelen, vormt volgens de verzoekers een manifeste schending van het gelijkheidsbeginsel. Op die manier wordt ook het principe van de eenheid van rechtspraak geschonden. De verzoekers besluiten dat het bestreden arrest minstens een motivering diende te bevatten waarom de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de huidige zaak afwijkt van zijn eerdere rechtspraak.

Beoordeling

7. Als administratieve cassatierechter vermag de Raad van State enkel in het bij hem aanhangig gemaakte geschil na te gaan of de lagere rechter de wet naar behoren heeft toegepast. Uit een eventuele verkeerde toepassing van de wet in eerdere zaken kan geen recht worden geput op de herhaling van die onwettigheid, ook niet met verwijzing naar het gelijkheidsbeginsel. De eenheid van rechtspraak vormt geen algemeen rechtsbeginsel en het is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet verboden om af te wijken van eerdere rechtspraak. De jurisdictionele motiveringsplicht houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zijn standpunt in een bepaalde zaak moet verantwoorden tegenover een vroeger standpunt in andere zaken: er moet enkel blijken op grond waarvan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tot de in het bewuste arrest aangenomen oplossing van het geschil komt. Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekers worden verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 350 euro, elk voor de helft.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zevenentwintig maart tweeduizend veertien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Peter Sourbron,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen